

eller ikke kunde aflede det, og at derimod en længere borte boende Eier eller Bruger havde Brug for Bandet til dermed at frugtbargjøre sine Jorder og til dermed at forbedre sit Agerbrug. Det forekommer mig, at Ingen derved kan lide Skade, thi vi have jo i Uendingsforslaget sagt, at forsaavidt Nogen maatte have en særegen Udkomst til en vis bestemt Afbenyttelse af Bandet, skulde han derfor nyde Godtgjørelse. Man kunde jo meget godt tænke sig, at der var en smal Dal, hvorigennem Bandet kunde ledes ind i en stor Eng, og at dennes Eier ikke kunde komme til at nyde Godt af Bandet, fordi den smalle Dal tilhørte en Mand, som ikke vilde have nogen Nytte af Bandet; der gaaer altsaa meget tabt for Frugtbargjørelsen af Jorden, hvis Bandet ikke kan afbenyttes af andre end dem, som grænde umiddelbart til Alaløbet. Jeg skulde derfor tillade mig at anbefale Forslaget.

Indenrigsministeren: De Forslag, der ere stillede af Udvalget, troer jeg ville findes at være hensigtsmæssige Redaktionsforandringer, som maaskee noget bestemtere udtrykke Lovforslagets Tanke. Hvad derimod det Forslag angaaer, som vi nu have hørt begrundet, til en aldeles ny Paragraph, kan jeg ikke Andet end bestemt modsætte mig det. Den væsentlige Forskiel mellem dette Forslag og Udkastet, som det er vedtaget ved 2den Behandling, er jo den, at Udkastet lægger Bægt paa, at det er de tilgrændsende Eiere, mellem hvilke Forholdet skal ordnes. Den nye § 13 derimod siger udtrykkelig: „Enhver Grund-eier eller Jordbruger er berettiget til at benytte Bandet i et Alaløb, hvad enten hans Eiendom grændser umiddelbart til samme, eller derfra er adskilt ved Andres Eiendom“; den er altsaa aldeles ubegrændset. De ærede Forslagsstillere have uden tvivl tænkt paa enkelte begrændsede Tilfælde, hvor det kunde synes, at der ikke var saa stor For-

skiel mellem deres Forslag og Udkastet. Men Forslaget er aldeles ubegrændset. Det er muligt — dette skal jeg for Diebliffet hverken bekræfte eller benægte — at her er Forhold, som i Tidens Løb ved en længere Bearbejdelse hensigtsmæssigt ville kunne gjøres til Gjenstand for Lovgivningen, at man, ved yderligere at gjennemgranske disse Forhold, ved at faae større Erfaring kan finde praktiske brugbare Regler, hvorved det kan blive muligt at gaae videre end Udkastet. Men jeg tør paastaae, at den nye, her foreslaaede Paragraph ikke leverer de nærmere Bestemmelser, som vilde være nødvendige, naar man skulde kunne gaae ind paa en saadan ubetinget og ubegrændset Ret til at benytte Band uden Hensyn til Eiendommens Beliggenhed. Jeg kan derfor ikke Andet end bestemt modsætte mig Forslaget.

Ordføreren: Den ærede Minister har allerede udtalt, hvad jeg fornemmelig ønskede at sige om det foreliggende Uendingsforslag, at det nemlig er det Ubegrændsede, der ligger derti, som gjør, at man ikke kan gaae ind paa det; thi der er jo ikke Tale om nogen Slags Grænde. Skal det være tilladt den, der boer een Mile, to Mile eller ti Mile borte, at forlange Bandet, eller hvor skal Grændsen være? At overlade det til Landvæsenscommissionens. Ekson at afstikke Grændsen kan man heller ikke gjøre; thi den maa jo dog have en Rettesnor, en Grundregel i Loven at gaae efter, og kan ikke tilstede Benyttelsen i det Uendelige. Bandet, som derved vilde ledes fra Alaløbet, vilde jo derved berøves de Lodsetere, hvem det før tilkom, og man maa ogsaa huske paa, at Bandet ikke er uopslibeligt; der gaaer et vist Quantum Vand til at vande et vist Stykke Jord. Jeg har seet mange Vandanlæg i Udlandet og her hjemme, og jeg kan sige, at idetsmindste Halvdelen har manglet Vand, eller idetsmindste tilstrækkeligt Vand.